

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 15/06/2023

**NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”
“PHẦN II - CHƯƠNG II - MỤC NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ” (BÀI
BỐN)**

Chúng sanh có tập khí đồ kỵ rất sâu nặng, đây là đại căn, đại bệnh của mỗi chúng ta. Chúng ta có tâm đồ kỵ nên chúng ta không tán thán đạo tràng, pháp tu của người khác. Bồ Tát Phổ Hiền đã dạy chúng ta: “*Nhất giả lễ kính chư Phật, nhị giả xưng tán Như Lai*”. Tất cả chúng sanh vốn dĩ là Phật nên người tu hành đúng như pháp thì chúng ta tán thán, lễ kính, người tu hành không đúng như pháp thì chúng ta lễ kính nhưng không tán thán. Chúng ta trải qua những năm tháng dài tu tập thì chúng ta sẽ dần dần hiểu ra điều này!

Hoà Thượng gần 70 năm giảng Kinh, nói pháp, Ngài chỉ tán thán chứ tuyệt đối không đồ kỵ, huỷ báng, chê bai một tôn giáo nào. Hoà Thượng nhắc chúng ta phải tán thán đạo tràng, pháp tu, các bậc Thầy dẫn đạo của người khác. Chúng ta tán thán một cách khéo léo, trí tuệ chứ chúng ta không tùy tiện tán thán. Thầy Thái dạy chúng ta chỉ nên khen ngợi đức hạnh, đạo đức của người khác. Trong tám vạn bốn ngàn pháp môn của nhà Phật, pháp nào cũng có thể giúp chúng ta giải thoát. Người xưa nói: “*Thà làm động nước trăm sông hơn là làm động tâm người tu hành*”. Ở thế gian có rất nhiều ngành nghề dù là công nhân vệ sinh hay người buôn bán nhỏ cũng đều là những nghề quan trọng. Tri thức ở thế gian cũng vậy, môn học nào cũng tốt như nhau. Chúng ta phân biệt, chấp trước thì chúng ta mất đi tâm thanh tịnh. Người lão thật niệm Phật thì họ chỉ một câu “*A Di Đà Phật*” niệm đến cùng.

Hòa Thượng từng kể câu chuyện về một người phụ nữ tên là Trương Thị, gia đình bà rất nghèo, chồng làm nghề lái xe ba gác, khi ở chùa có Phật thất thì bà thường đến chùa làm công quả. Mọi người niệm Phật ở niệm Phật đường còn bà ở dưới bếp làm những việc nặng nhọc nhưng bà vẫn luôn giữ tâm thanh tịnh niệm Phật. Một hôm, bà dặn chồng ở lại chăm sóc con nhỏ còn bà thì tự tại vãng sanh. Chúng ta chỉ cần lão thật niệm Phật là được! Chúng ta không lão thật nên chúng ta nơi nơi đều có chương ngại.

Hòa Thượng nói: “*Năm 1977, khi tôi đến Hồng Kông giảng Kinh, Hòa Thượng Thánh Nhất, ở núi Đại Vũ đều ngày ngày đến nghe Kinh. Hòa Thượng Thánh Nhất mời tôi đến chùa Bảo Liên để giảng Kinh, đây là đạo tràng tu thiền, mỗi ngày có khoảng 40 người, trong đó có cả người nước ngoài. Khi tôi giảng, từ đầu đến cuối tôi đều tán thán đạo tràng thanh tịnh trang nghiêm, tán thán Hòa Thượng*

Thánh Nhất, tán thán đạo tràng là một tăng đoàn hoà hợp. Các Ngài biết tôi hiểu được quy củ nên tôi sẽ không làm những việc phá hoại đạo tràng mà tôi chỉ tăng thêm tín tâm của thánh chúng đối với pháp môn và đối với các vị pháp sư”. Nếu chúng ta phá hoà hợp tăng thì tội báo của chúng ta sẽ là ở A tỳ Địa Ngục.

Hòa Thượng nói: *“Năm 1987, khi tôi mới đến Singapore, pháp sư Diễn Bôi mời tôi đến đạo tràng của Ngài khai thị. Pháp sư Diễn Bôi tu Tịnh Độ Di Lạc, pháp sư cầu sinh về thế giới của Ngài Di Lạc. Khi đến đó khai thị tôi chỉ tán thán Tịnh Độ Di Lạc, đạo tràng, pháp sư của họ. Tôi không hề so sánh giữa Tịnh Độ Di Lạc và Tịnh Độ Di Đà”. Khi chúng ta đến một môi trường khác, chúng ta không thể nói rằng giáo dục văn hóa truyền thống tốt, giáo dục hiện đại không tốt. Chúng ta đến nơi của họ chúng ta tuyệt đối không thể nói pháp môn mình đang tu tốt, còn pháp môn mà họ đang tu hành là dở. Chúng ta làm như vậy thì tâm chúng đã phân biệt hơn thua, tốt xấu.*

Hòa Thượng nói: *“Nếu nơi nào chưa có phương hướng tu hành thì chúng ta mới có thể khuyên họ niệm Phật. Nếu họ đã có phương hướng tu hành thì chúng ta tuyệt đối không khuyên họ trừ khi họ thật sự muốn thay đổi. Nếu người nào thật muốn thay đổi pháp tu, họ cần cầu thì chúng ta chỉ nói với cá nhân họ. Nếu chúng ta nói ở đạo tràng thì chúng ta đã phá hoại đạo tràng. Đây là tội lỗi rất lớn! Người giảng Kinh, nói pháp nhất định phải hiểu lễ tiết này!”. Chúng ta phê bình, chỉ trích pháp tu của người khác thì chúng ta không phải là thiện nam tử, thiện nữ nhân. Chúng ta phải trừ bỏ tập khí thì chúng ta mới có thể niệm Phật có công phu. Trong “*Kinh A Di Đà*” nói: *“Đâu phải thiện căn, phước đức nhân duyên ít mà về được nước kia“*. Trong *“Đàn Kinh”*, Ngài Lục Tổ Huệ Năng cũng nói: *“Người chân thật tu hành thì không thấy lỗi của thế gian”*. Chúng ta cho rằng chúng ta tu hành đúng, chúng ta làm giáo dục đúng còn người khác làm sai thì chúng ta đã có tâm phân biệt, chấp trước. Người thế gian có căn bệnh trầm kha là tự khen mình, chê người. Chúng ta khen pháp tu, đạo tràng, cách tu của mình tốt thì chúng ta đã có tâm phải quấy, tốt xấu, được mất, hơn thua.*

Hòa Thượng nói: *“Khi tôi đến một đạo tràng ở đất nước Srilanka, tôi chỉ tán thán thượng đế của họ, không tán thán Phật A Di Đà. Khi chúng ta đến nhà người, chúng ta phải tôn trọng chủ nhà. Đây là đạo của người làm khách. Chúng ta nhất định yêu thương, quý trọng không phá hoại người bởi vì thành tựu cho người khác chính là thành tựu chính mình”. Người thế gian thường không biết nguyên tắc, chuẩn mực của người làm khách. Chúng ta đến một nhà, nếu chủ nhà theo đạo Thiên Chúa Giáo thì khi chúng ta nhìn thấy tượng của Chúa chúng ta phải cúi đầu cung kính. Có người đến nhà tôi, họ chỉ xá bàn thờ ông bà chứ không xá Phật đó là họ không biết đạo làm khách. Chúng ta đến nhà người khác thì chúng ta phải tôn trọng người khác.*

Hòa Thượng nói: *“Nếu chúng ta muốn thay đổi đời sống của chính mình, chúng ta muốn tu học công phu có lực thì chỉ có một phương pháp duy nhất đó là*

chúng ta phải nghe giảng Kinh nhiều”. Chúng ta nghe Kinh nhiều chứ chúng ta không nghe nhiều loại Kinh. Chúng ta học 1200 chuyên đề chính là chúng ta nghe Kinh nhiều. Chúng ta nghe nhiều người giảng thì chúng ta sẽ mất đi tâm thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: **“Khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, Ngài giảng Kinh hơn 300 hội, nói Pháp 49 năm nhưng Ngài chưa bao giờ dẫn mọi người niệm Phật, tham thiền. Ngài chưa bao giờ dẫn mọi người tu hành vì tu hành thì dễ nhưng giác ngộ thì khó!”**. Thích Ca Mâu Ni Phật giảng **“Kinh Bát Nhã”** hơn 22 năm đây được coi là một hội. Phật không dẫn người tu hành mà Ngài chỉ giảng giải để họ chân thật hiểu, để họ chọn lấy pháp tu phù hợp. Chúng ta phải chọn pháp tu phù hợp với căn tánh của mình. Điều này giống như Thầy thuốc phải thăm dò cơ địa của người bệnh trước khi bốc thuốc. Không có một ai đến khuyên tôi tu pháp khác vì họ biết tôi làm theo lời dạy của người xưa là: **“Nhất môn thâm nhập trường kỳ huân tu”**. Hơn mười năm qua, khi tôi đến chia sẻ ở các đạo tràng tôi chỉ nói về pháp môn Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói: **“Thế Tôn hết lòng hết dạ, ngày ngày nói pháp khuyên bảo người để họ giác ngộ. Chúng sanh ngu si, ngày ngày nghe Phật nói pháp mà vẫn y như cũ, vẫn trơ trơ như người gỗ. Phật đại từ, đại bi ngày ngày giảng Kinh, nói pháp cho chúng sanh. Chúng sanh rơi vào vòng sinh tử luân hồi trong sáu cõi thì Ngài thị hiện trong sáu cõi khuyên nủ, giảng giải cho chúng sanh”**. Nhà Phật nói: **“Phật thị môn trung, bất xả nhất nhân”**. Tất cả chúng sanh đều được độ, không có chúng sanh nào đáng bị bỏ đi. Chúng sanh càng cứng đến mức nào thì khi họ quay đầu chúng ta phải tìm cách giúp đỡ họ.

Nhà Phật nói: **“Phật Bồ Tát vô địch nhân”**. Phật Bồ Tát không có người đối đầu. Chúng ta là người học Phật, học Bồ Tát thì chúng ta phải học cách để không đối đầu với bất cứ ai. Chúng ta học Phật Bồ Tát mà chúng ta vẫn đối đầu với người thì sự tu hành của chúng ta sẽ bị chướng ngại. Phật Bồ Tát sự sự vô ngại, nơi nơi vô ngại vì tâm các Ngài không có chướng ngại. Hoàn cảnh bên ngoài có chướng ngại cũng không làm các Ngài động tâm. Chúng ta có chướng ngại vì tâm chúng ta có chướng ngại. Chúng ta thường thấy nơi nơi đều không vừa mắt. Tất cả chúng sanh đều sẽ được độ, hôm nay họ chưa giác ngộ thì ta giúp họ hiểu, chắc chắn một ngày họ sẽ giác ngộ, quay đầu.

Hòa Thượng nói: **“Chúng sanh tạo tội nghiệp huỷ báng, nhục mạ thậm chí hãm hại Phật Bồ Tát thì các Ngài vẫn không để trong tâm. Các Ngài vẫn yêu thương, vẫn vì chúng sanh giảng Kinh, nói pháp. Từ vô lượng kiếp đến nay các Ngài đời đời không xả bỏ chúng sanh. Người thông thường không thể làm được điều này. Đây chính là ơn đức to lớn của Phật đối với tất cả chúng sanh”**. Phật Bồ Tát đại từ, đại bi, chúng ta chưa làm được như Phật Bồ Tát thì chúng ta phải hướng đến các Ngài mà học tập. Chúng ta thường chấp trước ở trong tâm đó là chúng ta tự mình chướng ngại mình. Hòa Thượng từng nói: **“Chúng ta tưởng rằng chúng ta ở thế gian này một mình hay**

sao! Phật Bồ Tát luôn dõi theo chúng ta, khi nào chúng ta quay đầu thì các Ngài sẽ liền đến tiếp độ chúng ta”.

Khi giảng “*Con đường đường đạt đến nhân sinh hạnh phúc*”, Thầy Thái cũng đã nói: “*Trước khi giao trọng trách cho ai thì ông Trời sẽ làm cho người đó phải lao tâm, khổ trí*”. Chúng ta muốn gánh vác việc lớn thì chúng ta phải mở tâm chúng ta rộng lớn. Chúng sanh có hủy báng chúng ta thì họ vẫn là một chúng sanh cần được giúp đỡ. Khi họ quay đầu mà có người giúp đỡ thì họ còn có thể thành tựu nhanh hơn chúng ta. Người xưa nói: “*Phóng hạ đầu đao, lập địa thành Phật*”. Một người buông con dao đồ tể xuống thì có thể giác ngộ, đạt được quả vị Phật. Chúng sanh càng “*cang cường nan hóa*” thì khi họ quay đầu, họ giác ngộ sẽ càng nhanh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!